

Jirea byl první, který se probudil a zareagoval, sotva kouzlo lovkyně odeznělo v jeho mysli. Zpola zavřen v jedné z klecí, obklopen houfem lidí, na nic nečekal a vyrazil prudce vpřed. K jeho štěstí klec, ve které byl, ještě nebyla zapečetěná, a tak prorazil zavírající se dvířka jediným prudkým šťouchnutím. Lidé, kteří stáli na druhé straně, byli odhozeni prudkostí jeho nárazu několik metrů do dále. Tmavě fialový drak zařval vší silou, co mohl, a pomohl tak drakům, jež se probouzeli, aby i oni procitli z kouzla, které na ně Lovkyně uvalila.

Jirea rychle točil hlavou a hodnotil situaci. Mnozí z draků se pokoušeli dostat z klecí, ale nedařilo se jim to. Těm pár, kteří to dokázali, se ihned začali věnovat ti titěrní lidé. Bodali do nich klacky a kovovými bodáky.

Přímo vedle něj byla klec, ve které stála ještě pomatená Zibra. Mlátila sebou ze strany na stranu a nešlo se jí dostat ven. Jirea ignoroval řvoucí lidské plémě a jejich dotěrné útoky. Musel pomoci své družce. Ihned se zapřel do dveří, které již slabě zářily, a vší silou zatáhl. Panty povolily a Zibra už vzápětí stála na svobodě stejně jako její milovaný druh. I ona řvala za všech sil a hodnotila situaci. Lidé naštěstí byli sami dost překvapeni, že tito draci nejsou v klecích omámeni pískem, ale venku. Takže nepředstavovali v tuto krátkou chvíli hrozbu.

Jirea si povšiml, že se z klece dostali také Varius, Strazs, Grin a Neferien. Varius a Strazs, sotva viděli lidi, začali zuřit. Vrhli se do jejich řad a nehodlali nechat ani jediného z nich vyváznout. Maso lidí létalo všude kolem a bolestný křik doprovázel, jak se zdálo, nekončící jatka. Dračí samci neměli slitování.

Jirea se Zibrou ale neměli čas zaobírat se něčím takovým. Museli rychle začít rozkazovat, jak se na vůdkyni hnízda hodí.

Jirea jí pokývl a ona pochopila. Sama vzlétla a letěla k velkému hnízdu. Zibra, Jirea a ostatní totiž patřili k těm drakům, jenž byli odchyceni už během Klerikovy cesty a nikoli v hlavním hnízdě.

Zibřin partner se pokusí urovnat situaci tady a ona zatím poletí k hlavnímu hnízdu, protože oba dva tušili, že se tam muselo stát něco zlého.

Jirea se tedy otočil na dračí válečníky. Odtušil, že jejich řádění jen tak nezastaví, ale mohl se ho pokusit aspoň usměrnit. Ihned tedy vyrazil k těm, kteří nebojovali tak bezhlavě jako ti horkokrevní.

Fialový drak přistoupil k menšímu tmavě modrému a cestou odehnal vrčením a řevem skupinku lidí. Lidé už se ani nesnažili útočit, ale jen utéct. Jirea se jim nedivil. On sám by před Strazsem a Variem utekl, kdyby mohl.

“Neferiene, Neferiene!” zařval na něj. “Musíme ty lidi všechny sežrat. Za tohle musíme zaplatit. Zaútočili na nás a jinak to nejde, ale prvně musíme nějak usměrnit ty dva šílence!”

Neferien neochotně přikývl. "Co mám udělat, Jireo?"

Jirea mu naznačil, aby dělal, co on. A tak se přiblížili ke Strazsovi. Ten zrovna ocasem povalil pár stromů a shodil je na utíkající dav. Dračí uklízeč a lovec se vrhli na válečníka a zavěsili se mu na křídla. Strazs zařval a chtěl se pustit i do nich, ale Jirea použil svůj dar a Strazsova tlama se zaplnila prachem, až se rozkašlal. Při každém zakašlání mu z tlamy utekl oblak kouře.

"Strazsi, Strazsi!" Jirea na něj zařval a tvrdě mu čelil pohledem z očí do očí. "Nepropadni šílenství a zabij je všechny. Ne ale tady. Leť k řece a zabij všechno, co se pokusí dostat do říše lidí. Jasně?"

"Od tebe si nenechám rozkazovat, zloději. Ale tvůj nápad se mi líbí. Dobře tedy."

"A vem sebou i Varia."

"Dobře."

Bílý dračí samec se tedy vznesl a šel usměrnit svého mladšího rozběsněného druhu. Jirea se mezitím otočil znovu na Neferiana a požádal jej, aby také vyrazil k řece. Čím více draků bude hlídat hranice, tím menší šance, že tito agresori utečou. Jirea s nimi neměl žádné slitování, ale oproti ostatním věděl, že jen zabít je nestačí. Věděl, že draci musí postupovat s rozvahou. Jinak hrozilo, že se tito dvojnožci jednoho dne vrátí, až se znovu rozmnoží. Jirea vzlétl a Grin ho beze slova následoval. Letěli také k hlavnímu hnízdu. Chladnouchí zbytky lidských těl už je zajímat nemusely. Straz a Varius odvedli až moc dobrou práci.

Všechno se pokazilo

Klerik zařval ze všech sil, ale bylo již pozdě. Jeho milovaná skončila v chřtánu ohromného draka. Hněv a zděšení, že jeho dlouho promyšlený plán, který měl být bez chybičky, padl, jej nenechal klidným. Klerik zuřil jako nikdy dřív. Viděl, jak se draci probouzejí a trvalo jen chvíli, než se pustili do jeho poskoků. Lidé řvali a umírali. Naštěstí ale měli stále naději. Museli jen využít své dračí jezdce. Draci nebyli připraveni na něco takového, a pokud je zasáhnou z oblohy, tak je rychle vyhladí.

Klerik se otočil, aby zavelel k útoku, ale byl následně odmrštěn stranou. Síla, kterou do něj ocas narazil, by normálního člověka zabila. Jeho ale ne.

Rychle vstal a zavelel: "Jezdci, postarejte se o ně! Dokážete to! Zaútočte ze vzduchu a pěchota vás podpoří!"

Na vojáky zase řval rozkazy: "Stáhněte se a zaútočte spolu! Nenechte se vyhladit, blbci! Copak jsem vám nevysvětloval, jak proti nim stát?!"

Klerik se sám chvěl rozrušením, ale doufal, že jeho předstíraný klid ta paka stmelí dohromady. Stále mohli vyhrát, byť za cenu ztrát.

Courak byla jednou z těch, co se probudili hned po tom, co Lifius roztrhl Lovkyni. Stejně jako její ochránci. Netrvalo dlouho a zhodnotila situaci. A ujala se vedení.

Nevěděla, kteří draci jsou venku a co umí, protože je neznala, ale pár z nich jí bylo blízkých. Ihned se otočila k Fellacy, která koukala tím svým výrazem bez zájmu, ale Courak tušila, že i ona má teď strach. Všude byli zmatkující lidé a probouzející se draci. A proto jí kněžka přikázala:

“Stáhní se Fellacy! A vy ji ochraňte, jasné?”

Fellacyna osobní stráž ihned reagovala na rozkaz a popadli mladou dračici, aby s ní odletěli co nejdál od masakru, který tady byl. Lifius se rozhodně začal činit. Navíc se zdálo, že mu lidské maso zachutnalo. Courak jej později sama okusí, ale teď se musí postarat o to hlavní.

Pronesla něco, co už dlouho ne směrem ke svým přátelům.

“Nekrotte se, všechny je zabijte. Já vás ochráním.” A pak použila svůj dar.

Zbraně lidí náhle nemohly zasáhnout žádného z draků. Vždy se zastavily kousek od jejich kůže a nemohly dál. Courak a její dar zaštitit vše, co si umane, zabránil lidskému druhu zranit jediného z draků. Lidé začali panikařit... a umírat.

Pietra totiž otevřel oči, a každý z těch tvorů, který před ním stál, se změnil v kámen.

Vizra zase otevřela ústa a každého, kdo stál před ní a zasáhl jej její příkaz, nenapadlo nic lepšího, než nalehnout na svůj meč. Převaha byla jasná. Lidé nemohli vyhrát.

A stejně, jak si Courak uvědomila, další z draků odletěl s vystrašeným výrazem pryč. Podle toho, co si pamatovala, to byla ta dračí popravčí Amber. To ale Courak bylo fuk. Stejně by jim byla nejspíše k ničemu. Vizra a Pietro se o všechno postarají. I o ty draky, kteří se vznesli do vzduchu a začali na ně dorážet. Pietro hned jednoho z nich změnil v kámen a Vizra dalšího přesvědčila, aby se zřítíl k zemi, zalehl plno lidí a zlomil si vaz.

Pepper byla vystrašená. Všude bylo násilí, smrt a nenávisť. Draci zabíjeli lidi, ale to jí nevadilo. Lidé jí k srdci nepřirostli. Jenže Jeremien nebyl u ní! Mohl být někde v té změti těl a kamenných soch, které se začaly na bojišti objevovat. Pepper chápala, že za to mohou ti dva draci. Ta samice a samec, co stojí u té růžové samice. Pepper musela zakročít, ale jak?

Vzlétla do vzduchu a vyhnula se pohledu Pietry. Zařvala, aby na sebe upoutala pozornost Juknarka, který stále čekal na zemi také bez jezdce. Drak přinášející zkázu si jí všiml a také vzlétl.

Odletěli kus dál od bitevní vřavy a Pepper mu vyložila plán, který jí v rychlém sledu probleskl hlavou. Juknark přikývl. Pepper z něj cítila ohromnou touhu zabít draky, až ji to děsilo. Modrý branec toužil po krvi draků. Pradávná křivda, kterou mu hnízdo uštedřilo, se nedala jen tak smýt. Oproti Pepper, která se mezi lidmi už vyklubala, on k nim přišel dobrovolně. Nebo nuceně? Nikdy nepochopila, co znamená prohrát svá křídla.

Juknark na povel Pepper vzlétl a následoval ji, sotva pochopil její plán. Ihned se vydal směrem k dvojici vraždících draků. Lidé se mezitím začali stahovat. I ten jménem Klerik nic nezmohl proti trojici draků, jenž kosila lidské řady jako ženec obilí.

Juknark na sebe začal poutat pozornost Pietry a Vizry. Pepper ale pomocí svého daru zpovzdálí chránila svého staršího společníka darem iluze, takže nikdy pohled ani slovo nezasáhly místo, kde právě Juknark stál.

A v tu chvíli Pepper vyrazila rovnou mezi Pietru a Vizru. Nečekaně se chystala zaútočit na Vizru, protože byla blíže. Jenže si ji oba dva dračí strážci všimli. Oko i tlama udeřily. A v tu chvíli se před jeskyní ozvalo zoufalé zvolání.

“NEEEEEEEEEEEEEEEEE!!!!!!!”

Zibra spěchala, co to šlo, a cestou ani nezabýjela prchající lidi. Azurová vůdkyně neměla čas se zabýrat potěrem, jenž si snažil zachránit život. Zibra musela ze všeho nejvíce prvně ochránit kněžku. Vždyť kněžka právě patřila k nejmávanějším z hostů, kteří se kdy mohli na Jižní hnízdo podívat, a celkově kněžka byla tou, která neodmyslitelně patřila k dračím tradicím.

“Musím ji ochránit. Za každou cenu!” Zibra znovu máchla křídly a vznášela se těsně nad špičkami stromů. Koutkem oka zaznamenala, že v dálce nad jezerem se začínají rychle tvořit mraky. Ač se zdálo, že dnešek bude pěkným dnem, bouře z jezera brzy udeří a draci možná nebudou moci bezpečně létat. Zibra polkla sliny, které se jí hromadili v tlamě. Cítila ve vzduchu prazvláštní magii, která dráždila její dar. Ať se dělo cokoli, někdo poblíž si hrál s pravdou.

A opravdu brzy poznala, že se nemýlí. Sotva přilétla k místu, kde seděla kněžka, uzřela, že je něco špatně. Pietro a Vizra útočili svými dary na špatná místa. Nezasáhli nikoho a přitom se zdálo, že oni si myslí, že ano. Nějaký modrý samec, větší než Zibra, se k nim čím dál více přibližoval. Zdálo se, že žádný z draků si ho nevšímá. A pak se to stalo. Něco, co Zibra nečekala a co ji bude děsit v nočních múrách.

Pietro zareagoval rychle. Nemohl tu malou dračici, která na ně vystartovala, přece nechat přiblížit ke kněžce. I Vizra tak určitě uvažovala. A proto použil jejím směrem svůj

dar... ale něco bylo špatně. Jeho srdce sevřela bolestivá křeč. V uších mu znělo jediné slovo, které se vrývalo i do jeho nejhlubších zákoutí.

Zemři!

Iluze se rozplynula, a Pietro hleděl do očí své společnice, která se v křečích začínala měnit v kámen. Pietrovo srdce se v moment, kdy dozněl příkaz jeho spojenkyně, zastavilo a odneslo jeho duši daleko ke hvězdám.

Vizra se mezitím svou vlastní vahou změněna v kámen začala drolit a rozpadat. I ona nezmohla nic proti daru svého společníka. To, co je celý ten čas chránilo a pojilo jako vyvrhele, je teď zabilo.

Ano... Pepper je ošálila svou iluzí, a dříve než si to uvědomili, čelili tito dva ochránci svými vlastními strašnými dary jeden druhému. Pepper zvítězila a lidé mohli utíkat.

Pepper, sotva se jí podařilo takto zahubit ty dva mocné nepřátele, se rychle otočila na místě a zoufale řvala, aby zjistila, kde je Jeremien. A opravdu, její milovaný lidský druh se z ničeho nic celý udýchaný objevil a vyškrábal se jí na záda.

“Pepper, musíme utéct! Všichni se musíme stáhnout! Je to Klerikův příkaz. Okamžitě!”

Pepper na nic nečekala a vzlétla. Všimla si, že i ostatní jezdci co nejrychleji vyklízeli bojiště, aby se stáhli. Pepper se k nim připojila a vyrazila směrem k lidským územím. O nic jiného, než o přežití Jeremiena, se už nestarala, a tak jí uniklo, že Juknark shodil svého jezdce a následně ho zabil. Juknark se totiž rozhodl bojovat, místo aby utíkal. Až tak velká byla jeho nenávisť.

Courak tekly slzy proudem, když i ona procitla z iluze a hleděla na své dva oddané druhy, jak jeden druhého zabili. Pietro, který se v křečích svalil na zem a Vizra, měnící se v kámen, aby se následně změnila jen ve zmeř sutin. Růžová dračice hrůzostrašně zařvala k nebesům.

Tohle jim nemůže projít, prostě nemůže!

Kněžka vzlétla, ale do cesty se jí postavil modrý branec. Jeden z těch, kteří sloužili lidem. Courak se rozhodla, že jej zabije. Stejně jako zabije každého jiného draka a člověka, na kterého narazí. Nebude mít slitování za své mrtvé druhy. Nebude. Nikdo neprolomí její štít, takže je bude moci zabít, aniž by byla zraněna.

Modrý drak se vší silou pokusil uchopit menší růžovou dračici, ale nedokázal se dostat až k jejímu tělu. Místo toho se jeho drápy zastavily asi metr od šupin samice. Modrý drak vztekle zařval a pokusil se Courak ukousnout hlavu. Jenže i tady se zastavily jeho zuby

kousek od její hlavy. Ohromný samec se ale nevzdal a vši silou tlačil pařáty k sobě. Courak se jen smála. Nemohl prorazit její štít. Nic na světě by nemohlo prolomit její štít. Dokonce ani ten nejžhavější nebo naopak nejmrazivější dech. Jediné, co mohlo její štít prorazit, byl Pietrův pohled a Vizřin rozkaz. Jenže ti dva jejímu srdci nejmilejší draci byli mrtví. Lidé je zabili. A za to teď zaplatí.

Courak v jednu chvíli sama prorazila svůj štít a zakousla se do jedné z předních končetin modrého velikána. Ten soptil vzteky, když mu odtrhla z tlapy několik šupin a značný kus masa. Temná krev zkrápěla samici tlamu. Courak urvané sousto spolkla jedním hitem a zařvala pištivým hlasem do obličeje Juknarkovi své odhodlání. I kdyby to mělo trvat, zabije ho.

Juknark zamával křídly a vychýlil dračici z rovnováhy. Pak ji popadl tak, že ji objal a pokoušel se ji rozdrtit. Štít Courak ale pevně držel, a tak snažení samce bylo marné. Samec alespoň dosáhl toho, že Courak nemohla mávat křídly, a tak ji vlastně držel ve svém objetí. Neměla možnost uniknout. A toho Juknark využil.

Courak viděla, jak rozevívá tlamu, aby na ni vychrlil proud ohně. Růžová dračice se potutelně usmívala. Nemohl ji nikterak ohrozit... a pak ji zalila ta černá mlha.

Štít, jenž obestíral samici, se začal hroutit. Něco temného a zvráceného nahlodalo jeho samotnou podstatu a nechal černou mlhu proniknout pod něj. Courak začala řvát bolestí, až se všem, kdo její křik uslyšeli, na chvíli zastavilo srdce. Bolestnější křik ještě nikdo nikdy neslyšel.

Šupiny, maso a kosti kněžky se začínaly rozpadat a měnit v prach. Jako by samotný zánik udeřil na její tělo. Rozklad, jenž byl Juknarkovým darem, udeřil v plné síle.

Dračice sebou začala škubat, ale nemohla se vymanit z jeho sevření, které bylo náhle těsnější než předtím. Vždyť ji konečně uchopil za tělo a ne za štít. Nemohla uniknout a i kdyby, stejně už bylo pozdě. Černá mlha obestoupila celé její tělo a prozírala se hlouběji a hlouběji skrze kůži do hlubin těla. Juknark rozevřel tlamu a zakousl se do uhnívajícího křídla kněžky. Vší silou trhl a oderval jej z oslabených kloubů. Pak tělo řvoucí kněžky pustil na zem. Courak padala za zběsilého řevu, a když dopadla, rozhostilo se děsivé ticho. Kněžka Slunovratu padla.

Juknark se hrůzostrašně rozesmál a vypustil z tlamy další várku smrtící mlhy. V očích měl nepřítomný výraz, který volal po jediném. Zabíjet, zabíjet a zabíjet. Nejlépe draky.

Zibra věděla, o koho se jedná. Už o tomhle draku slyšela a z hlášení, které jí podal Grin odtušila, s kým se setkal. Nikdy se s Juknarkem osobně neseetkala, ale znala jej od Jirei, který jej potkal. V dávné minulosti, dříve než se poznali. Nikdy ale ze svého druha nedostala za jakých okolností.

Lifius se vznesl plný hněvu a letěl přímo na modrého brance. Juknark tak zběsilý protiútok nečekal, a nestihl se bránit. Tlapa dopadla na tlamu modrého, až se mu protočily panenky a málem se zasažený samec zřítíl z oblohy.

Lifius bolestivě zavyl, protože přitom pročísl temnou mlhu, která Juknarka pomalu začínala obklopotvat. Zdálo se, že tvůrci té mlhy ona sama nic nedělá. Jenže Lifius nebyl Juknark. Sotva k sobě Lifius přitáhl tlapu, ihned se mu začala rozpadat. Lifius na nic nečekal a na místě, kde ještě nebyla zasažená se zakousl a trhl.

Hnáta seveřana chvíli letěla vzduchem a následně se rozpadla na prach. Lifius těžce dýchal, ale byl připraven čelit svému soku dále. Zibra se na to mohla dívat jen zpovzdálí v nehorázné bázni a hrůze. Juknarka nemohli porazit. Patřil k děsivým legendám Velkého hnízda. Jenže pak z ničeho nic zmizel. A teď byl tady a bojoval za lidi... nebo spíš za sebe.

Náhle se prudce zvedl vítr a vychýlil Lífia z rovnováhy. Čůrky krve z pahýlu rozevlály vítr a Lifius zavrával. V tu chvíli Juknark, již vzpamatovaný po zákeřném útoku seveřana, udeřil ocasem červeného samce seshora přes hlavu a naopak červený se rychle poroučel k zemi. S hlasitým třísknutím a zvukem lámajících se kostí přistál přímo na kamenném podlaží. Zibra jen vykřikla úlekem.

V tu chvíli ale také povolila jedna z klecí, vedle které ještě stál Klerik, jakožto jeden z posledních z lidí, co zde zůstali.

Klerik sledoval vzdušnou bitvu s Courak bez zaujetí. Spíše uvažoval, jak se odsud dostat a pokud možno s sebou vzít aspoň jednoho draka. Rozhodl se sebou vzít Merin. Věděl, že udělat "TO" kouzlo bude velice riskantní, ale neměl jinou možnost. Bylo to buď hop a nebo trop.

Zatímco se jezdci na dracích vzdalovali po jeho příkazu, když už bylo jasné, že prohrají, tak on sám přistoupil ke kleci Merin, která se probrala a mlátila sebou ze strany na stranu, aby ji přenesl společně se sebou někam do bezpečí. O toto kouzlo skoku se zde, na tomto světě nikdy nepokoušel, ale všechny zákony magie hovořily pro to, že skok bude možný.

Klerik tedy započal své zařikávání. Skládal jednotlivé formule dohromady a vůbec si nepovšiml, že jak kněžka padla, část temné mlhy doputovalo až k němu, načež se následně kolem něj dál dostala až ke kleci. Magická pečeť, jenž Merin držela uvězněnou, padla. A Merin si toho bylo vědoma. Neměla čas sledovat souboj na obloze přes své snahy se vyprostit, ale ihned zjistila, že klec se už dá otevřít.

Merin se vrhla vpřed a rozrazila vrata. Aniž by čekala, chramstla po Klerikovi svými zuby a ten jen tak tak stačil uskočit. Jenže nebyl tak rychlý jako drak.

Klerik začal řvát a vzlykat bolestí. Na místě, kde měl pravou ruku, teď měl stejně jako Lifius, který mezitím bojoval s Juknarkem, jen pahýl, který silně krvácel. Muž se svalil na podlahu a začal z pohledu na vlastní krev zvracet.

Merin se nad něj postavila s vyceněnými zuby. Když si byla jistá, že ji Klerik zaregistroval, hlasitě před ním polkla, aby mu dala najevo že ruka se mu už nevrátí a sliny, které jí přitom kanuly z tlamy, zase jasně hovořili o tom, že on bude tu ruku brzy následovat.

Klerik se rozplakal... a v tu chvíli se jakoby odnikud vyřítil nějaký drak, kterého Merin neznala a svalil ji na zem. Na tom draku byla nějaká lidská samice, která ihned seskočila a pomohla Klerikovi nasednout na toho ostnatého draka. Merin si všimla, že má na sobě víc ostnů než jiní draci.

Dříve než mohla reagovat, se drak barvy podzimního listí vznesl do vzduchu a i s Klerikem prchal směrem na jih.

Klerik silně krvácel a začínal být v delíriu. Jezdkyně, která jej zachránila, nevěděla, co si počít. Kousek před nimi letěla Pepper s Jeremienem a šlo poznat, že na ně čekají. V dálce se několik draků neustále vrhalo z oblohy a útočilo na lidi snažící se dostat pryč lesními stezkami. Veškerá snaha, kterou dnes vyvinuli, přišla vniveč. Kaoru se do očí vehnaly slzy. Bylo jí jasné, že přes zuřivé dračí bestie se nedostanou.

Klerik na chvíli upadl do bezvědomí, a tak si jej Kaoru dále nevšímala. Věděla, že by měla větší šanci, kdyby jej teď a tady shodila ze hřbetu svého draka, ale riskovat, že nějakým zázrakem Klerik přežije, a pak se přijde pomstít, nehodlala. Až moc dobře věděla, čeho byl schopen, a pokud zkazky mluvily pravdu, bylo toho ještě po málu, co zažila.

Přilétla k Jeremienovi a Pepper, kteří se zastavili ve vzduchu a čekali, až je doletí.

“Jeremiene... mám ho, jak jsi chtěl, ale co teď?” Zoufalství, které jí čišelo z hlasu, se nedalo přeslechnout. “Všichni tady chcípáme.”

Jeremien skousl rty. “Něco vymyslím... musíme ho hlavně dostat do bezpečí. To je naše priorita jako jezdců.”

Kaoru neochotně přikývla. Věřila, že Jeremien něco vymyslí. Vždycky něco vymyslel. Proto byl vůdce jejich skupiny a také muž, do kterého se zamilovala, ač ji neustále odmítal.

Jeremien se sehnul co nejbližší k hlavě Pepper. Ta ji také natočila jeho směrem.

“Pepper... budeš muset udělat ještě jednu velkou iluzi, rozumíš? Musíš nás odsud dostat a všechny. Promiň, že to po tobě žádám, ale jsi jediná, která to dokáže.”

Zelená dračice zavrnila, že rozumí, a ze všech sil, které ještě měla, začala splétat pomocí svého daru iluzi, která je měla skrýt před zraky divokých draků.

A v tom zadul vichr a rozhodil Pepper z rovnováhy. Divocí draci si všimli dvou jezdců s jejich partnery a ihned vyrazili jejich směrem. Jeremien zařval, když si uvědomil, že budou muset bojovat, ale nehodlal se vzdát. I když Pepper nemohla použít svou iluzi, stále měla zuby a drápy, kterými mohla skolit svého protivníka.

“Připrav si luk!” zavelel Jeremien směrem ke své spolubojovnici, která ihned začala konat, jak rozkázal. “Nedáme se lacino. minimálně dva stáhneme s sebou.”

Přímo proti nim se hnalo pět draků.

Klerik se probudil. Sotva vichr zavyl, drak Kaoru se zhoupł a probralo jej to. Snažil se ihned zhodnotit situaci, jak byl cvičen, a vzápětí pochopil, že je mizerná. Zbývala mu jediná naděje.

“Hej... ty, Kaoru,” špitl jejím směrem, když se chystala začít střílet. Trochu se lekla a šíp ji málem vypadl z rukou.

“Ano?” zeptala se nejistě.

“Otevřu portál a přenesu nás jinam.”

Kaoru zasvítila očička štěstím a úlevou.

“Ihned to řeknu Jeremienovi!” řekla a chystala se na něj zavolat, ale Klerik ji uchopil zdravou rukou.

“Udržím ten portál jen pro jednoho draka s jezdcem.”

Kaoru na něj vytřeštila oči.

“Ale co Jeremien? Nemůžeme ho přece...”

Klerik jí skočil do řeči.

“Podívej se sakra!” ukázal pahýl své ruky. “Chceš, aby tě taky ty bestie sežraly? Chceš tady zdechnout? Pokud ne, tak se připrav. Nebo mě vyhod' na záda toho druhého a chcípni si tady.”

Kaoru se sevřely rty, ale dlouho se nerozmýšlela. Nehodlala tady zemřít. Za každou cenu chtěla žít.

“Dobře, co mám dělat?”

“Odlákáme jejich pozornost a já pak otevřu portál, kterým proletíme.”

“Dobře, ale jak?”

“Zastřel Jeremiena.”

“Co prosím?!”

“Zastřel ho, draci se pak zaměří na Pepper, protože bude zmatená, co se stalo, a my unikneme.”

“Dobře,” Kaoru sevřela pevně luk, protože byla rozhodnutá. Za žádnou cenu nesměla zaváhat. A navíc, raději Jeremiena zabije sama, než aby si s ním ty stvůry pohrály.

Kaoru napjala luk a zacílila. Ohledně střelby nebyl nikdo z jezdců, kdo by se jí rovnal. Samotná Lovkyně jí měla za svou žačku, a tak Kaoru nikdy neminula cíl.

Šíp zašustil vzduchem.

Pepper se zrovna zhoupala, když ucítila, jak Jeremien opouští její záda. Tenhle trik, kdy on skočí, něco sekne a ona ho znova chytí, nacvičovali už mnohokrát, ale nikdy se o něj ještě nepokusil během bitvy. Pepper měla co dělat, aby se vyhýbala ostrým zubům velkého bílého draka. Poznávala jej, ač on ji asi ne. Byl to jeden z těch, co bojovali v aréně a ona jim pomohla uniknout. Kdyby věděla, že ji někdy bude chtít zabít, nepomohla by mu tenkrát.

Její krátkodobé iluze naštěstí fungovaly, a tak ji nikdy nezasáhl, ale měla tak tak možnost se otočit, aby chytila za pádu Jeremiena. Jenže když svého lidského druha spatřila, ihned poznala, že něco není v pořádku. Jeden z těch tenkých klacků, kterým lidé říkali šípy, mu trčel ze zad. I jeho oči byly nějaké nepřítomné.

Pepper zděšeně zavřískla a bez rozmýšlení se vrhla dolů za svým milovaným. Tušila, že je pozdě, ale stejně... kdo sakra vystřelil ten šíp?

Koutkem oka viděla, jak ji dva draci následují. Naštěstí ne ten, co ji před chvílí šel po krku. Ten svou pozornost zaměřil na jiného protivníka. Pepper zaznamenala Kaoru a jejího draka jak mizí za velkého lupnutí v nějakém portálu, jak tomu říkal Klerik. Kaoru ještě držela luk a Pepper, ač tomu nevěřila, pochopila, kdo vystřelil... kdo zasáhl jejího miláčka. Ta zkurvená proradná dvounohá smradlavá a zavšivená mrcha!

Pepper těsně nad korunami stromů uchopila za letu tělo svého pána, který už nedýchal. Zřítěla se mezi stromy, ale svým vlastním tělem jej ochránila. Dopadla velice tvrdě, ale nepustila jej. Naopak ještě více přivinula k sobě. O tom, že dva draci přistáli hned vedle ní a chystali se na ni vrhnout ani nevěděla. Jediné, co jí zbylo, byl pláč pro Jeremiena, druha jehož milovala.

Oba dva draci, Grin a Neferien se zastavili, když uviděli ten obraz. Plačící dračici svírající tělo lidského agresora. Něco se v nich zlomilo. Tohle nečekali... tolik něhy a lásky vídali jen mezi druhem a družkou při slunovratu.

Pepper opatrně položila Jeremienovo tělo na vlhký mech. Vítr, který ohýbal špičky stromů, jak se blížila bouře, ji nezajímal. Naopak mohla doufat, že odvane její žal dál. Do dálek, kde teď její druh dlí.

Grin a Neferien ani netušili, proč to dělají, ale oba dva k ní nezávisle na sobě přistoupili a sklonili hlavy. Pepper o nich už věděla a očekávala brzký konec svého bytí... ale aspoň půjde za svým milovaným.

Náhle Grin pronesl.

“Vím, kdo jsi, a zeptám se tě jen jednou. Jsi člověk nebo drak?”

Pepper k němu pozvedla oči. “Jsem Pepper, dračice a družka Jeremiena, který teď zavražděn leží u mých nohou.”

“Pokud je tvůj druh, dodrž tradice... Vezmi mé maso a jez.”

Pepper na něj nechápavě zírala, ale z jeho pohledu vyčetla, co má udělat. Ale jak by to mohla Jeremienovi udělat. Zahleděla se na jeho bezvládné tělo a cítila, jak v ní vře vztek. Chtěla pomstu, pomstu na Kaoře, která zabila Jeremiena. A nehodlala se jí vzdát ani za cenu toho, že bude muset pošpinit všechno, čemu věřila.

Rozevřela odhodlaně čelisti, sklonila se dolů a jedla.

“Vezmi mé maso a jez,” Neferien i Grin sklopili na znamení úcty hlavy.

Zatímco jedla, přidali se k nim Mefisto a Varius. Když viděli, co se děje, na nic se neptali a také sklonili své hlavy. “Vezmi mé maso a jez.”

Když se Pepper zvedla se zakrvácenou tlamou od toho, co zbylo z jejího druha, měla slzy v očích. Grin na ni ale pevně hleděl stejně jako ostatní draci. Jako by nepřátelství mezi nimi, které zde bylo ještě před půl hodinou, zmizelo a vystřídalo je něco jiného.

“Dračice, jak se jmenuješ?” Promluvil Grin.

“Pepper.”

“Pepper z rodu neznámého. Já Grin tě беру za Toregra - zajatce - a slibuji ti, že pokud dokážeš, že jsi drak, vykoupím tě vlastním životem, aby jsi získala svobodu. Drak, jenž tolik miluje, není můj nepřítel.”

Ostatní sborově pronesli.

“Kdo tolik miluje, není můj nepřítel.”

Jirea se dostal k hnízdu ve chvíli, kdy Merin unikla z klece a napadla Klerika. Všiml si, že nějaký jiný drak toho nepřítele draků zachránil, ale neměl čas se jím zaobírat, protože drak, který se vznášel nad Zibrou a Lifiem, nemohl být zaměněn. Juknark Ničitel, drak se kterým se už nikdy Jirea nechtěl setkat.

Juknark se zrovna chystal, že dorazí bezvládného Lifia na zemi. Jirea zrychlil, co mohl, a vrhl se přímo doprostřed černé mlhy, kterou Juknark na Lifia vypustil. Mlha se o chvíli později rozplynula a na místě, kde byla, se vznášel bez jediného poškození Jirea. Sledoval modrého velikána s opovržením a strachem.

“Juknarku, porušil jsi přísahu! Připrav se, že ti vezmu tvá křídla!” Jirea jeho směrem zařval a čekal, co na to jeho dávný “přítel” řekne.

“Jirea Ticháček.” Juknark se oblízl a úplně zapomněl na Lifia, který se začal probírat. Zibra k němu ihned přispěchala, ale spíše než zraněného sledovala svého druha, který se vznášel pár metrů nad nimi a čelil nesmírně silnému soku.

“Tak, co mi k tomu řekneš, Juknarku Ničiteli?!” Jirea se rozeřval, co to šlo.

“Vidím, že z Ticháčka je teď velký řvoun,” uchechtl se Juknark a začal k němu sestupovat. Jirea znejistěl, ale nemohl uhnout. To by ohrozil Zibru a Lifia. Nechal tedy modrého brance přilétnou až přímo k sobě. A tak se stalo, že si oba dva samci hleděli do očí a porovnávali své šance.

“Nepřiletěl jsem sem z vlastní vůle, Jireo... neporušil jsem slib, který jsem ti byl nucen dát. Ale hodlám ho splnit v celém znění.”

Jirea polkl, ale nehodlal uhnout pohledem.

“Pokud na to přistoupím, tak odletíš?”

“Ano... pokud splním svůj závazek, nic mě zde nedrží.”

Jirea přikývl.

“Dej mi chvíli.”

Juknark znuděně zívl a vzlétl výš. Dále si Jirei pro teď nevsímal. Tmavě fialový samec tedy slétl níž za svou družkou, která zmateně hleděla, co se to vlastně děje.

Jirea políbil bez jediného slova Zibru na tvář a objal ji. Objektí instinktivně opětovala. A tehdy jí něco pošeptal do ucha. Zibře se zkrivily rty úzkostí.

Jirea ji pustil a vzlétl. Stačila za ním jen křiknout. “Vrať se v pořádku!”

Na to Jirea vystoupal do Juknarovy výšky a čelil mu.

“Bude to férový boj,” pronesl Juknark. “A na život a na smrt, aby bylo jasno. Nikdy ti neodpustím, co jsi mi udělal... nepochopíš, čím jsem si musel projít.”

“Mohl sis za to sám, Juknarku. Porušoval jsi nepsaná pravidla. Nikdy jsi neměl zabíjet nevinné.”

“Byl jsem popravčí, mohl jsem všechno.”

“Byl jsi jen stvůra, která zabíjela na počkání... nemohl jsem ti dovolit v tom pokračovat.”

“Měl jsi to udělat... mohl jsi žít dlouhý a spokojený život.”

Jirea zakroutil hlavou. “S tebou jako mentorem by to nikdy nešlo. Zabil jsi mé sestry a bratry. Nikdy jsem nedostal volbu zjistit, zda jsem ten vybraný osudem.”

“Kdysi jsi víc, Ticháčku, držel tlamu. Tvoje kecy mě nudí, tak začneme, ne?”

“...Ano”

Oba dva samci se jako na povel rozlétli proti sobě. Větší modrý drak se pokusil vši silou narazit do menšího fialového, ale ten se protáhl skrz jeho roztaženou náruč a podklouzl mu pod tlapou. Ocasem se ve chvíli, kdy kolem něj prolétal zahákl o velikánův krk a prudce s ním škulbl. Juknark, jak byl mohutný, jen zatnul svaly na krku a nic mu to neudělalo. Jenže s tím Jirea počítal. Při zpětném rázu, jak se prudce zastavil, se schouлил tak, že jej to přitáhlo přímo k Juknarkovým zádům. Ve chvíli, kdy do nich narazil, zaryl své drápy a zuby přímo do Juknarkových zad. Tehdy taky uvolnil ocas a sklouzl po brancových zádech dolů. Při tomto manévru mu pořádně rozdrápal záda. Juknark řval bolestí, ale rozhodně to nebylo zranění, které by jej vyřadilo z boje.

“Povedené,” konstatoval uznale Juknark a zubil se od ucha k uchu. “Ani jsem nedoufal, že jsi vůbec něčeho schopen. Od chvíle, kdy jsme se viděli naposled, jsi vyrostl... ač stále podvádíš, co to jde.”

“Nemám sílu jako jiní, ale nějak vyhrát musím.”

Juknark se znovu rozlétl na Jireu, tentokrát o něco více opatrně. Jirea se nepokoušel provést stejný trik dvakrát, ale tentokrát se mu podařilo protivníka podletět a přitom ho pořádně kousnout do ocasu.

“Bodáš jako nějaký dotěrný hmyz, Jireo.” Juknark se zlobil, co zlobil, přímo soptil. Začal znovu ze své tlamy šířit tu smrtící mlhu. Jirea zpozorněl.

“Vím, že ji dokážeš zastavit, Jireo, ale stojí tě to hodně energie a soustředění, co?” Juknark vyrazil směrem proti fialovému draku potřetí. Cestou za ním zůstávala černá mlha, která pomalu klesala k zemi.

Jirea se pokusil znova minout, ale kvůli mlze, které se chtěl vyhnout, nebyl dostatečně rychlý. Juknark jej sice nechtyl přímo, ale na malý moment zaryl zuby hluboko do Jireova boku. Menší samec bolestí málem spadl z oblohy. I když to byla jen chvíle, cítil, že je to velice vážné zranění. Vždyť Juknark byl mnohem větší než Jirea, a tak mu zuby zasáhly téměř celý bok.

Prudký vítr, kterého bylo víc a víc mu navíc bránil v tom, aby se ve větru urovnal. Juknark se chystal k čtvrtému náletu. Jirea se dlouho nerozmýšlel a začal prchat.

“Ale ale... máme tady zbabělce!” Juknark se smál a šlo ho slyšet i přes nepřízeň živlů. Nerozmýšlel se příliš dlouho a vyrazil za svou kořistí. Letěli přímo k jezeru.

Zibra ze země jen sledovala, jak se dva bojovníci vzdalují a srdce se jí svíralo úzkostí.

Jirea silně krvácel. Sil mu kvapně ubývalo a tušil, že pokud brzy nevymyslí nějakou lest, tak jej silnější sok zabije. A on skutečně brzy lest vymyslel. Za každou cenu musel

ničitele porazit, neboť by se on pak určitě obrátil proti hnízdu. Na Jukanrkovy sliby nebylo radno dát.

Jirea se brzy dostal až k srdci bouře. Jezero vířilo pod náporem živlů. Ohromné vlny splachovaly břeh a blesky křížovaly oblohu. Jirea se chystal vstoupil do chřtánu bestie... a to doslova. Vodní Leviathan už vyhlížel svou kořist. Jestli se zde dnes objevil jen náhodou nebo to mělo vyšší cíl, Jirea netušil. Věděl však, že ani Juknark nedokáže bojovat proti té stvůře z jezera.

Jirea vlétl skrz vzdušné proudy přímo do středu bouře. Leviathana nikde neviděl, dokud nevstoupil do oka bouře.

Sotva se objevil vevnitř oka, otočil se. Zdálo se, že Juknark zaostává a Jirea se již bál, že jeho plán nevyjde. Ale nemusel se bát. O chvíli později šíleně našťvaný modrý branec prorazil zeď bouře a přímo si to zamířil na vznášejícího se Jireu. Velká chapadla, která se pomalu vynořila z vody ani nezaznamenal.

Juknark se střetl přímo s Jireou. Zaútočil na menšího dráčka tak prudce, až jej to málem odhodilo. Jenže Juknark si jej přidržel na místě a hodlal jej rozdrtit vlastními tlapami.

“Konečně chcípneš, Jireo!” Juknark se zubil, co to šlo. “A tvoje tělo hodím k nohám té dračice, co jsi chránil. Beztak je to tvá družka. A pak ji samozřejmě zabiju, abyste zase mohli být spolu jako hvězdy. Nejsem to ale kamarád?”

“Chrhly chrhly...” Jirea se dusil vlastní krví, protože sevření bylo moc silné a drtilo jej. Určitě měl nějaké vnitřní krvácení. Přesto se ale snažil něco říct.

Juknark nerozvážně přiblížil svou hlavu k té jeho.

Jirea zašeptal: “Tohle je konec.”

“Jo to máš pravdu, tohle je aaaAAA!!!!”

Chapadlo se vymrštilo a zasáhlo Juknarka tak, že mu to vyrazilo dech, odhodilo jej to i s Jireou a polámalo mu to křídla. Modrý branec náhle neměl na čem létat, a tak se začal řítit do vodních hlubin.

Přitom pustil Jireu a chystal se použít svůj dech. Jirea ale reagoval rychleji a vší silou se zakousl do Juknarkovy tlamy tak, aby ji nemohl rozevřít.

“Tohle je konec,” sykl Jirea a uvolnil sílu svého daru. Juknarkovi se plnila huba prachem a začal se dusit. Juknark ztratil vědomí právě těsně před dopadem na vodní hladinu. Jirea se ještě včas od modrého brance odpoutal, ale byl stále moc nízko a neměl už moc sil. Pokud měl přežít, musel se dostat výš. Jirea tedy zamířil nahoru, ale zakryl jej ohromný stín.

Okolo něj se tyčilo k nebi šest obrovských chapadel, která dosahovala až na oko bouře. Fialový drak se neměl jak dostat z jejich dosahu, a proto se zastavil a v poklidu čekal.

Chapadla se rychle přibližovala.

Jirea sklonil zrak a potichoučku špitl:

“Tak se už, lásko, nevrátím...”

Pak jej jedno z chapadel zasáhlo a fialový drak se zřítíl z oblohy. Ještě stačil ze všech sil zařvat: “Zibroooooo!!!” ale bouře byla moc hlasitá a jeho hlas moc tichý.

Zibra stála na vrcholku hory a sledovala jezero. Už uteklo pět hodin od chvíle, kdy kouzlo Lovkyně bylo zpřetrháno. Lifius odpočíval, draci se zotavovali a hledali přeživší lidi, aby je zahubili. Neferin ji o tom přišel obeznámit.

“Varius, Valkas, Strazs a Mefisto hledají zbloudilce, aby je sežrali, Zibro. Fernero, Celena a Mikel hledají ostatní členy letky, kteří jsou zavření v těch dřevěných konstrukcích. Grin a Ellena zajišťují zajatky. A to je asi vše. Kněžku ani Amber jsme ještě nenalezli, vůdkyně.”

“Dobře, Neferiene,...vrátil se už Jirea? Potřebovala bych s ním mluvit.”

Neferien polkl. “Ne, Zibro... ještě se nevrátil.”

“Až se vrátí, pošli jej hned za mnou. Musíme toho hodně probrat, jasné?”

“Ano,” řekl nejistě Neferien a vycouval pozpátku z jejího dosahu.

Zibra dál hleděla na zuřící bouři. Nevypadalo to, že by měla brzy skončit. Déšť ji omýval a mísil se s jejími slzami. Věděla, co se stalo. Ač to bylo nemožné, slyšela jeho omluvu. A pamatovala si, co jí řekl než odletěl.

Vždycky budeš jen má a já tvůj. Od počátku oblohy k poslední hvězdičce.